

bogatstvo ne bi predstavljalo nikakvu odliku. Nema sumnje da je bilo moguće zamisliti društvo u kome bi bogatstvo, u smislu lične svoje i raskoši, bilo ravnomerno raspodeljeno, dok bi moć ostala u rukama male privilegovane kaste. No u praksi takvo društvo ne bi dugo ostalo stabilno. Jer ako bi svi podjednako uživali u dokolici i sugirnosti, ogromne mase ljudi koje su u normalnim prilikama zaglupljene siromaštvom, obrazovale bi se i naučile da misle svojom glavom; kad bi to uradile, shvatile bi pre ili posle da privilegovana manjina nema nikakvu korisnu funkciju i zbrisale bi je. U krajnjoj liniji, hijerarhijsko društvo može opstati samo na temelju siromaštva i neznanja. Vratiti se poljoprivrednoj prošlosti, kao što su sanjali neki mislioci s početka dvadesetog veka, nije bilo praktično rešenje. To se kosilo sa tendencijom ka mehanizaciji koja je skoro u celom svetu postala kvaziinstinktivna; sem toga, svako industrijski zaostalo društvo je vojnički bespomoćno i ne može a da ne potpadne pod dominaciju, direktnu ili indirektnu, svojih industrijski razvijenijih suparnika.

Još manje bi zadovoljilo rešenje da se mase održe u siromaštvu time što bi se smanjila proizvodnja dobara. To se u velikoj meri dogodilo u poslednjoj fazi kapitalizma, približno između 1920. i 1940. godine, Privreda mnogih zemalja bila je puštena da stagnira, sa obrađivanjem zemlje se prestalo, investiciona oprema se nije obnavljala, velikim delovima stanaovništva bio je uskraćen rad i davana državna pomoć koja ih je samo dopola održavala u životu. No to je takođe dovelo do vojne slabosti, a pošto su lišavanja koja su na taj način prouzrokovana bila očigledno nepotrebna, neminovno je došlo do suprotstavljanja. Problem se sastojao u tome da se industrijska proizvodnja održi a da se pri tom ne uveća stvarno bogatstvo sveta. Roba se morala proizvoditi, ali se nije smela raspodeljivati. U praksi, jedini način da se to postigne bio je neprekidno održavati rad.

Suština rata je u uništavanju, ne toliko ljudskih života koliko proizvoda ljudskog rada. Ratom se razbijaju na komade, rasipaju u stratosferu, ili potapaju u dubine mora materijalna dobra koja bi se inače mogla upotrebiti da stvore masama previše udoban život, i prema tome, u krajnjoj liniji, da ih učine inteligentnijima. Proizvodnja ratnog materijala, čak kad se on i ne uništava, još uvek predstavlja pogodan način trošenja radne snage na proizvodnju stvari koje se ne mogu potrošiti. Jedna ploveća tvrđava, na primer, sadrži stotine teretnih brodova. Ona se na kraju baca u staro gvožđe kao prevaziđena, s tim što nikome nije donela nikakve materijalne koristi, posle čega se uz nov ogroman trud izgrađuje nova. U principu, ratna proizvodnja se uvek planira tako da apsorbuje svaki višak koji može preostati pošto se podmire najnužnije potrebe stanovništva. U praksi se uvek procenjuje da su potrebe stanovništva manje nego što su u stvari, što dovodi do hronične nestašice polovine potrepština; no to se smatra korisnim. Namerna je politika održavati čak i povlašćene grupe blizu same ivice siromaštva, pošto stanje opšte nestašice povećava značaj malih povlastica i tako uveličava razliku između grupa. Po merilima s početka dvadesetog veka, čak i članovi Uže partije žive monaškim, napornim životom. No, i pored toga, ono malo raskoši koju odista uživaju - veliki i lepo uređeni stanovi, bolji kvalitet odeće, jela, pića i duvana, dvoje ili troje slugu, privatni automobil ili helikopter - smeštaju ih u svet drugačiji od onoga u kome žive članovi Šire partije, a članovi Šire partije imaju slične prednosti u poređenju sa potlačenom masom koju nazivamo 'proli'. Društvena atmosfera je slična onoj u opsednutom gradu, gde posedovanje komada konjetine predstavlja razliku između bogatstva i siromaštva. A u isto vreme svest o tome da je zemlja u ratu, dakle u opasnosti, čini da ustupanje celokupne moći maloj kasti izgleda prirodan, neizbežan uslov da se ostane u životu.

Rat, kao što ćemo videti, ne samo da vrši potrebno uništavanje, nego ga vrši na psihološki prihvatljiv način. U principu, bilo bi sasvim jednostavno utrošiti višak rada u svetu time što bi